

Omnia vincit amor!

Florin T. Roman

Iată, stau aplecat peste această ultimă coală
a caietului în care îmi scriu poeziile.
E o coală albă, imaculată. Singura.
Foaia imaculată odrăsleşte cuvinte nedesluşite,
din care tu îmi răsari, zveltă şi nobilă,
precum o aristocrată bizantină
cu umerii goi şi cu fruntea senină,
castă ca Athena, orgolioasă ca şi Casiopeea.
Mă iei la braţ şi urcăm împreună sub clar de lună
într-o nacelă cât o jumătate de nucă,
purtată în zbor de o pasăre colibri,
amândoi înveşmântaţi în raze de lumini argintii ca în
haine de bal,
tu purtând la gât o salbă din bătăile inimii mele,
eu purtând pe cap o coroană de luceferi încă nenăscuţi,
tu fredonând rapsodii în cinstea primăverii,
eu declamând tăceri impermeabile, de Shakespeare.
Urcăm, urcăm şi Pământul e tot mai mic.
Simt cum în mine se naşte şi creşte un imperiu de cruci,
tu ai rămas în urmă, să culegi trandafiri
şi sentimente însângerate,
eu te aştept foşnind ca un sinistral al florilor cerului.
Şi iarăşi urcăm, urcăm, fără popas, şi cerul e tot mai
aproape,
se destramă, iată, rozele şi zborul,
tu mă strigi dintre urme de cuvinte:
Omnia vincit amor! Omnia vincit amor!
Eu nu-ţi răspund şi ecoul tăcerii produce albastru.
Închinăm un pahar de senin, închinăm şi urcăm,
iată, tocmai am trecut de cer, am lăsat în urmă
şi cuvântul cer,
îmi zâmbeşti şi surâsul tău dezintegrează emoţiile
în mii de nestemate, cu frivolitate
privesc în urmă: nu se mai văd nici cerul,
nici umbra cerului,
nici cuvintele, nici necuvintele,
dar tu încă ştii cine eşti, te mai recunosc
după forma inimii
şi după cicatricea de pe destin;
şi suspin.